

kan bevises. Det er vel også for Dansk Folkeparti en retssætning, og derfor skader man altså ofrene langt mere.

Det er begrundelsen, må jeg sige til hr. Peter Skaarup.

Kl. 14.50

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg forstår udmærket, at der kan være for og imod et forslag som det her, men situationen er bare den, at i dag kan man ikke få den slags sager anmeldt.

I dag er det sådan, at man godt kan få sager om mord anmeldt, også selv om der går 20, 30 eller 40 år, og der kan også mangle tekniske beviser, hvis man pludselig rejser en mordanklage, fordi politiet lang tid efter har fundet ud af, hvem gerningsmanden er.

Grunden til, at man ikke har nogen forældelsesfrist for mord, er jo, at det er så alvorligt, hvad der er sket, at kan man gå til domstolene med den pågældende sag, så er der mulighed for, at den skyldige kan få den straf, som vil være retfærdig.

På samme måde er det så alvorligt med seksuelt misbrug af børn, noget, der kan mærke børn resten af deres liv. Derfor er det altså også nødvendigt, synes vi i Dansk Folkeparti, at man strammer skruen på det her område og sørger for, at de, der gerne vil anmelde, kan komme til det. Det kan de altså ikke i dag, hvis de er f.eks. 29 år ligesom i den sag, der er beskrevet i det forslag, Dansk Folkeparti har fremsat.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre støtter heller ikke Dansk Folkepartis forslag om ophævelse af forældelsesfristen for anmeldelse af incestforbrydelser. Vi var med til at få 10-års-forældelsesfristen til at tælle fra 18-års-fødselsdagen for 5 år siden, da det blev ændret, og det syntes vi var en stor forbedring.

Hr. Peter Skaarup gør sig imidlertid skyldig i en sammenligning, som er meget uheldig, når hr. Peter Skaarup sammenligner det med mord. Det er jo sådan, at drab aldrig forældes i Danmark, men der er man jo meget sjældent i tvivl om, at der er sket en forbrydelse. Man kan være i tvivl om, hvorvidt det er uagtsomt manddrab eller overlagt mord, men at der er sket en forbrydelse, hvis der er en person, der er død, er man altså aldrig i tvivl om.

Hvis der er tale om incest, så er det påstand mod påstand. Det er et offer, som beskylder et familiemedlem eller en anden person for at have begået nogle overgreb for meget længe siden. Selv om det også er alvorlige forbrydelser, alvorlige beskyldninger, der er tale om, så er der altså et bevisproblem for retten med overhovedet at fastslå, hvorvidt der er sket en forbrydelse.

Derfor er der forskel på de to eksempler.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Selvfølgelig er der forskelle, men der er i hvert fald også ligheder, nemlig den lighed, at det, der er foregået, er så alvorligt. Drabet var alvorligt, det seksuelle misbrug af barnet er alvorligt, og spørgsmålet er, hvilken side vi som lovgivere skal stille os på. Skal vi stille os på den side, der beskytter forbryderen, den pædofile, eller skal vi stille os på offerets side?

Ofrene vil gerne have retfærdighed, i nogle tilfælde vil de måske meget gerne have retfærdighed langt oppe i alderen. Skal vi ikke sige, at det trods alt er det bedste, selv om jeg erkender, at der kan være problemer med bevisbyrden? Men der er jo altså en advokat, der hjælper den pågældende, og som måske kan finde nogle beviser. I det tilfælde, vi er inde på i Dansk Folkepartis forslag, er en person blevet dømt for seksuelt misbrug af børn, og en anden opdager, at det altså også var den pågældende, der stod for misbrug af vedkommende, og vil derfor gerne føre en sag, men kan ikke, fordi forældelsesfristen er trådt i kraft.

Det er jo altså et problem, hvor jeg godt tror, at en dygtig jurist vil kunne få dømt den person, der er dømt for det andet forhold, for også det her forhold, men vedkommende kan ikke i dag få den høje straf, fordi der en forældelsesfrist.

Skulle vi ikke se, om vi kan gøre noget for ofrene i denne her sag?

Hermed sluttede forhandlingen.

Kl. 14.55

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 15 (DF) stemte for, 82 (V, S, KF, SF, RV, EL og KD) imod.